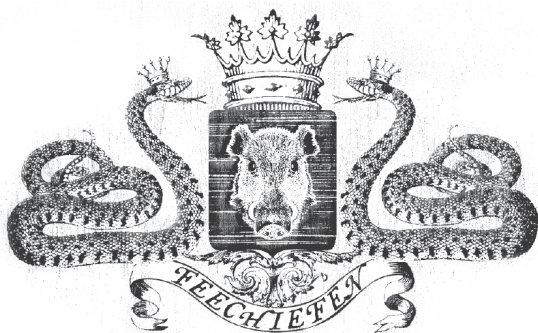

TRIOLOGIA REGELE SĂLBĂTICIEI

II

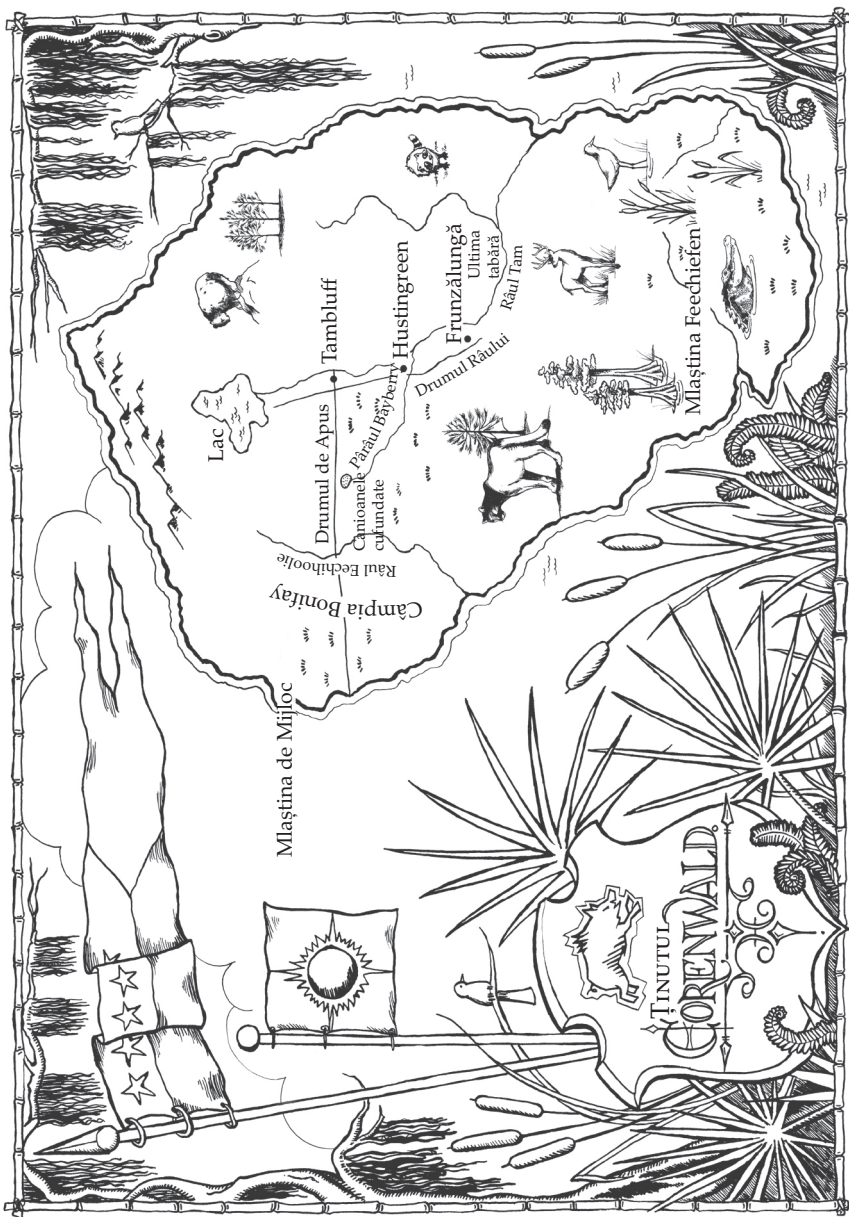
JONATHAN ROGERS

Taina Regelui mlaștinii

Traducere de Raluca Mirăuță

 CASA CĂRȚII
Oradea, 2025

CUPRINS

1. Plantația de trestie	9
2. Balta verde	19
3. Ospățul vânătorii	27
4. Misiunea lui Aidan	33
5. Din nou acasă	42
6. Mâncare ca la mama acasă	47
7. Poveștile din bătrâni	56
8. Fuga spre râu	61
9. Golful de Noapte	68
10. Ultima Tabără	83
11. Dincolo de Tam	90
12. O trântă voinicească	98
13. Focul de apărare	107
14. Vâlceaua	114
15. În Feechiefen	122
16. Dâmbul Scoggin	133
17. Seară de cânt feechie	143
18. O plimbare cu barca	154
19. Insula Culcușu' Ursului	162
20. Larma	172
21. Revelația	182
22. Drumul înapoi	188
23. Ultima etapă	195
24. Sala Tronului	206
Despre autor	209

CAPITOLUL 1

PLANTAȚIA DE TRESTIE

— Se îndreaptă spre plantația de trestie! strigă Aidan, acoperind tropotul de copite. Și el și prințul Steren ridicară sulیțele, dar prada era prea departe. Uriașul porc mistreț își croi drum printre tulpinile de trestie de râu groase cât încheietura mâinii, iar silueta lui neagră și țepoasă se făcu nevăzută în negura trestiei de zahăr.

Aidan și Steren se opriră la marginea tufișului, smulgându-și sulیțele din pământul spongios.

— Am de gând să-l mân prin trestie pe Poteca Urșilor, zise Aidan. Știa că nu avea nicio șansă să străpungă mistrețul aici, printre tulpinile de trestie dese, mai ales fără câinii gonaci prin prejună. Dacă, în schimb, ar putea mâna animalul de-a curmezișul plantației până la poteca de pe marginea râului, ar putea să-l prindă într-un final. Aidan făcu un gest spre miazăzi cu vârful sulیței.

— Tu dă ocol plantației, porunci, și întoarce-te pe Drumul Râului. O să încerc să-l mân spre tine.

Steren pocni doar o dată din limbă spre calul său de vânătoare, ce porni în galop pe lângă marginea plantației. Steren era prințul moștenitor al Corenwaldului, singurul fiu al regelui Darrow. Însă, fără umbră de îndoială, atunci când se afla în pădure împreună cu Aidan, lider era acesta din urmă.

Aidan își îmboldi, la rându-i, armăsarul și împreună se avântară în despicătura îngustă prin care mistrețul intrase în trestie. Cal și călăreț înaintau anevoie pe poteca întortocheată pe care urșii și pisicile sălbatice o foloseau pentru a traversa vasta plantație de trestie, până la râul Tam. Părea mai degrabă un tunel decât o potecă. De o parte și de alta, tulpinile înalte creșteau la doar câteva degete una de alta și, la vreun cot sau mai bine deasupra capului lui Aidan, vârfurile lor frunzoase se închideau într-un baldachin gros care împiedica mare parte din lumina soarelui de dimineață.

Frunzele și crengile subțiri și unduitoare îl plesneau peste față pe băiatul ce urmărea sunetul grohăiturilor mistrețului și tropăitul copitelor sale ascuțite. O pânză de păianjen groasă, care se întindea de-a curmezișul potecii precum plasa unui păsărar, înfășură capul și gâtul lui Aidan într-un văl lipicios. Smulgând păianjenul cărnos ce i se încâlcise în păr, călărețul își șterse ochii și gura de pânza lui și merse mai departe, mânând porcul spre cealaltă parte a desișului.

Acum Aidan nu era prea departe înapoia vânatului. Ba chiar era suficient de aproape cât să audă mistrețul, dar nu să îl și vadă. Deși îl urmărea cu îndârjire, nu voia de fapt să prindă animalul – cel puțin nu în adâncurile plantației de trestie. Abia avea loc să se întoarcă, nicidecum să manevreze o suliță lungă de vânătoare. Porcul, pe de altă parte, era clădit pentru acest fel de luptă de aproape. Ar fi avut destul loc să-și folosească colții curbați, lungi cât un deget, cu urmări devastatoare asupra vânătorului.

Dacă mistrețul și-ar fi dat seama că era urmărit de un singur băiat de cincisprezece ani, cu siguranță s-ar fi întors și și-ar fi arătat colții în loc de coadă. Dar Aidan folosea un truc pe care îl deprinsese de la bătrânul lord Cuthbert pentru a se asigura că părea mai mult decât un vânător singuratic. Iată de ce își târâia vârful suliței peste tulpinile de bambus în timp ce

galopa pe potecă, iscând un zgomot de parcă o sută de vânători ar fi luat cu asalt desișul.

Și, ca să sporească talmeș-balmeșul, scotea cât și când strigătele de luptă ale neamului feechie: „*Haaa-uuuuuuuu!* *Haaa-uuuuuu!* *Haaa-uuuuuu!*”

Mistrețul nu încetini și nu se uită înapoi după următorul său. Înspăimântat de sunetele hăitașului, gonea mai iute ca niciodată când tâșni dintre trestii în luminișul de pe Drumul Râului. Calul lui Aidan ieși cu douăzeci de pași în urma lui, exact la timp pentru a zări coama neagră a mistrețului dispărând după prima cotitură spre miazănoapte. Nici urmă de prințul Steren; nu avusese nici pe departe timp să dea ocol larg plantației de trestie. Și oricum, ar fi trebuit să vină dinspre miazăzi. Aidan nu reușise să mâne porcul în direcția lui Steren, așa cum nădăjduse. Pocni din limbă spre calul său ce răsufila greu și îi dădu pinteni spre miazănoapte, în amonte, în speranța infimă că ar putea reuși să-l ajungă din urmă pe mistreț, înainte ca acesta să se facă nevăzut în mlaștină.

Dar chiar în clipa când armăsarul dădu să pornească în galop, o umbră căzu dintre ramurile stejarului de apă de deasupra capului lui Aidan. Băiatul își simți calul înfiorându-se când ceva ateriză pe crupa lui, chiar înapoia șei. Numai de cât simți o mână rece și umedă pe ceafă, alta pe umăr. Firele de păr de pe gât i se ridicară sub respirația fierbinte, cu iz de mocirlă, a atacatorului. Șocat și înspăimântat, Aidan începu să dea instinctiv cu coatele în spate, mai întâi cu unul, apoi cu celălalt, în încercarea de a doborî la pământ figura din umbră. Dar atacatorul era agil ca o veveriță și se ferea cu ușurință de agitația coatelor lui Aidan.

Între timp, calul îngrozit făcea ocoale pe loc și se cabra, încercând să se elibereze de acest al doilea călăreț. Aidan zbură din șa tocmai până în tufișurile de afin vânat care mărgineau poteca. Se târâi după suliță, ferindu-se de copitele năvalnice ale calului, care încă se agita și tropăia panicat. După aceea se

dădu înapoi pentru a se pune la adăpost și a se ghemui defensiv, cu sulița în poziție de luptă.

Atacatorul său, abia cum vedea Aidan, era un bărbat feechie cu pieptul gol, mai mult sau mai puțin adult, cu o fustanelă din piele de șarpe și o caschetă din carapace de broască țestoasă. Parcă dansa o gigă ridicolă, dând haotic din membre pe spinarea calului, în timp ce acesta se cabra, tremura și se învârtea pe loc. Chiar și când animalul îl aruncă, în cele din urmă, în aer, feechie-ul cu pielea cenușie reuși cumva să-și recapete echilibrul pe spinarea lui. Sărmanul cal avea mai multe șanse de a se descotorosi singur de o căpușă!

Apoi feechie-ul sări de pe oblâncul șeii, făcu o răsucire perfectă și ateriză fără a îndoi măcar picioarele pe nisip, la numai un pas-doi de vârful de lance al lui Aidan.

— Așa salută civilizatoru' p-un vechi prieten?, îl întrebă feechie-ul, împingându-și casca la loc și schițând un zâmbet verzui, care-i dezveli dinții lipsă. Să-i vâri drept în țeastă un băț de luciu-rece?

Peste măsură de bucuros, Aidan azvârli cât colo sulița și deschise larg brațele pentru a-l primi pe prietenul său de mult pierdut.

— Dobro Țestoasonăpasta!, exclamă. Aș recunoaște mirosul ăsta oriunde!

Dobro făcu un pas înainte ca și cum ar fi dat să-l îmbrățișeze; în schimb se izbi în el, cu capul înainte și-l aruncă peste umăr pe poteca nisipoasă. Apoi se năpusti asupra lui, cu intenția de a-l pironi la pământ. Dar bucătarii de la Castelul Tambluff îl hrăniseră bine pe Aidan în cei trei ani de când Dobro îl văzuse ultima oară, iar civilizatorul crescuse ca putere și statură. Astfel, îi făcu vânt cu ușurință în tufișuri feechie-ului cel subțirel.

Frecându-și fruntea, dar zâmbind totuși, Aidan se ridică pentru a-l trage pe Dobro din tufișuri. Dar acesta nu era de

găsit. Iarăși vechiul lui truc feechie. Dispăruse, la fel ca acum trei ani, după ce ucisese ră pantera de pe pășunea de jos.

— Dobro!, strigă Aidan. Dobro! Unde te-ai dus? Nu primi niciun răspuns. Scormoni o vreme prin tufișuri cu piciorul, dar fără succes. Nedumerit, se întoarse pe potecă pentru a vedea mai bine în toate părțile.

Tocmai atunci, Dobro căzu de pe o ramură ce atârna deasupra drumului pe spatele lui Aidan și, cu forța unui urs, îi aplică o priză la cap, imobilizându-l.

— Așa dă binețe cei din neamul feechie, râse Dobro.

Aidan simțea cum capul stă să-i plesnească, dar nu-și putut opri un râset de bucurie și de surpriză pricinuit de reuniunea neașteptată cu Dobro. În curând își dădu seama că nu va reuși nicicum să desprindă brațele musculoase ale adversarului, așa că se lăsă pe spate, turtindu-l sub el pe feechie-ul cel bătaios. Asta slăbi strânsoarea lui Dobro suficient cât Aidan să scape, iar cei doi combatanți prietenoși se rostogoliră pe poteca nisipoasă, fiecare încercând să-l țintuiască pe celălalt cu umerii de pământ.

Aidan și Dobro erau atât de concentrați la această revedere brutală, încât nici nu băgară de seamă când prințul Steren își mână calul lângă ei și descălecă, cu sulița scânteind în soare. Steren îi era grozav de loial lui Aidan, cel mai bun prieten al său. Cu niciun chip nu ar fi stat cu mâinile în sân, privindu-l cum încearcă să respingă atacul acestui ... acestui ... monstru cu pielea cenușie sau ce-o fi fost.

Steren își îndreptă sulița spre ghemul de trupuri care se răsucea și se zbătea.

— Încetați!, le strigă, încercând să sune cât mai regal și mai poruncitor cu putință. Speriați și încă agățați unul de altul, Aidan și Dobro ridicară privirea. Steren mută vârful suliței mai aproape de Dobro. Se înfioră nițel văzând sclipirea fioroasă din ochii feechie-ului, însă vorbi cu îndrăzneală. Nu știu cine ești ... sau ce ești. Dar dacă nu-i dai

drumul prietenului meu, o să-ți înfig vârful ăsta de suliță drept între coaste.

Dobro suspină, dezgustat de propria neglijență. Îi venea să se palmuiască pentru că se lăsase privit de un alt civilizator. Dacă mama lui ar fi aflat despre asta, ar fi intrat iarăși în belea. Urmând porunca lui Steren, își desprinse mâinile din jurul beregatei lui Aidan, pironindu-l pe prinț cu o privire pătrunzătoare, aproape hipnotică.

Apoi, înainte ca Steren să-și dea seama ce se petrece, mâna stângă a lui Dobro țâșni ca un șarpe cu clopoței în plin atac, înșfăcând într-o clipită coada suliței. Cu o mișcare rapidă de răsucire smulse arma din mâinile lui Steren și, învârtind-o într-un cerc larg, îl lovi pe prinț în cap cu capătul mânerului. Steren se împletici un pas înapoi, mai degrabă uimit decât rănit de o asemenea dovadă de forță și agilitate din partea lui Dobro.

— Voi, civilizatorii, e gașca cea mai înzestrată cu bețe pe care am văzut-o io vreodată, remarcă Dobro. Ce dovadă de bună-creștere-i asta!? Își plimbă degetul de-a lungul vârfului de oțel al lăncii. Ai putea vătăma pe cineva cu treaba asta de luciu-rece.

Aidan râdea de-a binelea.

— Cine ar fi crezut că prințul moștenitor al Corenwaldului va primi o lecție de politețe de la un feechie? Steren, ți-l prezint pe Dobro Țestoasonăpasta. Dobro, acesta este Steren Darrowson, fiul regelui.

Pentru o clipă, Steren luase o mină arțăgoasă, supărat pe Aidan pentru că râsese de el după ce intervenise atât de curajos în favoarea lui. Dar, la menționarea cuvântului *feechie*, se uită cu ochi bulbucați la Dobro, de parcă ar fi văzut un elf sau un unicorn.

— Ei bine, socot că or'ce prieten a lui Aidan îi prietenul meu, zise Dobro. Oricare i-ar fi purtarea.

Făcu un pas înainte pentru a-i aplica lui Steren o lovitură de cap prietenoasă, dar Aidan se vârî iute între ei.

— Îmi închipui că pe Steren îl doare deja căpățâna.

Steren rămăsese cu gura căscată, holbându-se mai departe la Dobro.

— Credeam că neamul feechie e o născocire, mărtusiri el. Că apar doar în povești.

Dobro se simți jignit.

— Născocit? Îs la fel de adevărat ca tine, frate! Întinse mâna drept dovadă. Poftim, lovește-mă! Și vezi de nu-s adevărat!

Steren întinse un deget și atinse cu delicatețe dosul mâinii noroioase a lui Dobro. Acestuia din urmă îi trecu brusc prin minte că spusese prea multe. Să ții civilizatorii în neștiință de obiceiurilor feechie – ba chiar de existența lor – era însăși piatra de temelie a Codului Feechie.

— Dacă pentru tine-i tot una, spuse Dobro pe un ton confidențial, hai să rămână între noi. Nouă, la neamu' feechie, ne merge mai bine, cân' civilizatorii nu crede în noi.

Steren încuviință dând din cap încet, cu o privire absentă. Oricum, slabe șanse să spună cuiva despre această întâlnire. Nimeni nu l-ar fi crezut; cu toții și-ar fi zis că era ținut.

— Adevăru-i că tot Corenwaldu' mișună de feechie.

Steren părea a se îndoii.

— Atunci de ce n-am văzut niciodată unul până acum?

— Pen' că suntem niște pungași șireți, îi explică Dobro. Stăm în vârfurile copacilor și sub apă când e civilizatori prin preajmă.

— Și, oricum, feechie stau de obicei departe de părțile civilizate ale insulei, adăugă Aidan.

— Ne vedem de treabă în jurul mlaștinii Feechiefen. Apoi mai e feechii dealurilor, înspre miazănoapte și feechii de pe plajă, la marginea de răsărit a insulei. Mai apoi, o ceată destul de mare de feechie trăiește în mlaștinile Eechihoolee, mai jos de câmpia pe care voi o numiți Bonifay. Și cercetașii noștri

merge-n susul și în josul râurilor, de-a curmezișul insulei, căscând ochii la ce se petrece. Dacă te face să te simți mai bine, i se adresează Dobro lui Steren, care încă părea sceptic, o mulțime de feechie nu crede că civilizatorii își adevărați.

— Ia zi, Dobro, de ce nu ești la Feechiefen?, se interesă Aidan.

— Feechiefen e un loc drăguț, veni răspunsul, dar mă mănâncă în tălpi să văz și alte lucruri. Obişnuiam să merg pe pajiștea aceea unde tu și cu mine am omorât pantera, dar nu mai nădăjduiam să te văz.

Steren era tot mai uimit, cu fiece clipă. Auzise că Aidan omorâse o panteră cu o praștie și o piatră, dar habar n-avea că fusese implicat și un feechie.

— Eu nu mai locuiesc acolo, îl lămuri Aidan. Acum îmi duc viața la castel, împreună cu regele Darrow și cu prințul Steren, aici de față. Nu știam cum să iau legătura din nou cu tine.

Dobro ridică din umeri la auzul explicației.

— Mă rog ... Tocmai strângeam ouă din cuiburile de vul-turi, în susul râului. Și mi s-o făcut așa un dor de mama, încât am pornit chiar atunci în aval. Treceam mai pe alături când am auzit un „haaa-uuuu” dincolo de plantația de trestie. M-am cărat numaidecât acolo ca să mă alătur distracției, când un porc mistreț o sărit dintre trestii. Numa' că nu îl gonea niciun feechie. Ci însuși Aidan din Tam! Așa că m-am gândit să-ți dau binețe.

— Că tot veni vorba, îl întrerupse Aidan. Binețea ta m-a costat cel mai mare mistreț pe care l-am văzut vreodată în pădurea asta. De-acum, n-o să-l mai prindem în veci!

— Ah, porcul ăla n-o ajuns el departe, spuse Dobro.

Uimirea lui Steren făcea iarăși loc arțagului, ba chiar geloziei stârnite de prietenia lui Aidan cu acest băiat sălbatic.

— De unde știi tu unde s-a dus porcul?

— Băiete, replică Dobro. Am uitat mai multe despre porcii de mlaștină decât o să știe vrodată civilizatorii. Pe mai toți porcii din pădurea asta io îi cunosc pe nume și poreclă.

Steren se uită suspicios la feechie, neștiind dacă să înțeleagă în sens propriu vorbele lui.

— Dacă tu ai hăituit mistrețu', continuă Dobro, pun rămășag că acum e-n mlaștină, răcorindu-se. Și pun rămășag că știi și unde anume. Arată cu degetul în amonte. La niciun sfert de leghe într-acolo, dai de o știoalnă pentru porci. Cum mă vezi și cum te văz, în clipa asta zace sub un copac de gumă în balta verde. Dobro rămase o clipă pe gânduri, apoi în ochi i se aprinse o sclipire aventuroasă. Știi, n-am mai vânat porci de ceva vreme. Ce zici să mergem să-l prindem pe ticălosul ăla?

Aidan și Steren schimbară priviri surprinse.

— Știoalna de care ziceai ..., întrebă Aidan, dacă-i într-un loc mlaștinos, cum pot trece caii noștri?

— Nu pot!, răspunse Dobro. Îi lăsăm aici, că tot miroase de-ți mută nasul. De altfel, un porc bătrân împotriva a trei băieți și doi cai ... Nu-i tocmai o luptă cinstită, eh?

Steren îi zâmbi ironic lui Aidan și întinse sulița.

— Dacă ceea ce căutăm e o luptă dreaptă, probabil că nu ar trebui să ne luăm nici sulițele. Ce zici, Aidan?

Dobro clătină din cap și-l țintui pe prinț cu o privire plină de milă, de parcă s-ar fi întrebat cum de cineva atât de greu de cap reușea să se descurce în lume.

— *Firește* că lăsăm în urmă sulițele voastre de luciurece. Nu-i corect să te duci după vânat în felul ăsta. Animalele nu poate face lucruri ascuțite din luciurece la fel ca oamenii.

— Te-ai uitat la luciul-alb al colților mistrețului?, exclamă Steren. Își alipi degetele mari de fălci, imitând colții ascuțiți ai mistrețului. Te aștepti să și-i pună deoparte, ca să se asigure că e o luptă dreaptă? Dobro se întinse și ciocăni fruntea lui Steren cu un deget gri-verzui.

— Ce ai prefera să folosești într-o luptă? O pereche de colți lungi sau creierul ăla al tău? Făcu apoi un gest spre sulilele civilizatorilor. N-o să vânez nici să mă pici cu ceară în felul civilizatorilor.

— Iar fără Dobro, i se adresă Aidan lui Steren, noi doi nu avem nicio șansă să punem mâna pe porc.

Prințul încă ezita, dar Dobro își dezlănțui șarmul amuzant, de locuitor al mlaștinilor.

— Hai, măi Sturn! Termină cu miorlăiala. Io și Aidan nu putem prinde porcul ăla fără tine.

— Haide, Steren, îl îndemnă și Aidan. Cine știe când vom mai avea șansa la un așa mistreț?!